

til Søndag Morgen Kl. 4 samt fra Søndag Aften Kl. 8 til Søndag Nat Kl. 12 tillige omfattes af *nærværende* Lovforslags Hovedregel om Handelens Ophør i Tiden fra Kl. 8 Aften til Kl. 4 Morgen. Sidstnævnte Regel vil imidlertid blive at gennemføre ogsaa paa Søn- og Helligdage, saaledes at de Virksomheder, der — som Undtagelser fra Helligdagslovgivningen — kunne udøves paa nævnte Dage (jfr. Lov Nr. 134 af 22. April 1904 §§ 2—3), fremtidig ogsaa paa disse Dage maa holdes lukkede i Tiden fra Kl. 12 Nat til Kl. 4 Morgen samt fra Kl. 8—12 Aften, for saa vidt der ikke ifølge *nærværende* Lovs Bestemmelser have Hjemmel til at gøre Undtagelse herfra.

De samvirkende Sogneraadforeninger i Danmark, hvis Betænkning man har indhentet, have udtalt Ønske om, at Kommunalbestyrelserne maatte bemyndiges til i de for Landmanden særlig travle Tider at tillade Afvigelser af $\frac{1}{2}$, men aldrig over 1 Time udover den almindelige Lukketid (Bilag B, Nr. 17). Da det formentlig maa erkendes, at det paa visse Tider af Aaret, navnlig i Høstens Tid, for Landboerne kan være forbundet med Vanskelighed at faa besørget Indkøb inden Kl. 8 Aften, har man ment at burde imødekomme det ovennævnte Ønske, saaledes at det i Landkommuner ved en af Kommunalbestyrelsen vedtagen, af Amdsraadet godkendt Vedtægt kan tillades indenfor et nærmere begrænset Tidsrum, navnlig i Høstens Tid, at udskyde Lukketiden indtil senest Kl. 9 Aften.

Af Hensyn til de paagældende Forretningers Tarv er det ved Paragrafens 2det Stykke tilladt at tilendebringe Ekspeditionen af Kunder, der paa det paabudte Tidspunkt for Butikkens eller Lagerets Lukning befinde sig i samme, men for at afværge Misbrug og Forsøg paa Omgaaelse af Paragrafens Hovedregel har man bragt i Forslag, at saadan Ekspedition ikke maa vedvare udover $\frac{1}{4}$ Time efter den paabudte Lukketid.

Bestemmelserne i Paragrafens 4de og 5te Stykke ere affattede i Lighed med de tilsvarende Undtagelsesbestemmelser i Lov om den offentlige Fred paa Folkekirkens Helligdage samt paa Grundlovsdag, Nr. 134 af 22. April 1904 §§ 2 b. og 3. Med Hensyn til Konditorier og Kagebagerier har Ministeriet fra Magistraterne i samtlige Provinskøbstæder indhentet Oplysninger, hvoraf det fremgaar, at de paagældende Udsalg i et overvejende Antal af Landets Købstæder i væsentlig Grad søges af Befolkningen efter Kl. 8

Aften. Under Hensyn hertil har man ment at maatte undtage disse Virksomheder fra Lovens Forbudsregel, og da det — i Tilslutning til de fra Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk fremkomne Udtalelser (jfr. Bilag B. II. Nr. 12) — maa anses for nødvendigt, at Brødbagerier behandles paa samme Maade som Konditorier og Kagebagerier, har man — i Overensstemmelse med Helligdagslovgivningens Regler — undtaget baade Brød- og Kageudsalg fra nærværende Lovs Bestemmelser. — Med Hensyn til Apoteker bemærkes, at der fra forskellige Handelsorganisationer er fremsat Ønske om, at disse Virksomheder kun maatte fritages for Lovens Bestemmelser, for saa vidt angaar Salg af de fra den almindelige Detailhandel undtagne Varer. Man har imidlertid ikke ment at kunne imødekomme dette Ønske, da det synes mindre rimeligt at paabyde Indskrænkning i Apotekeres Handelsberettigelse paa Søgnedagsaftener, saa længe saadan Indskrænkning ikke er gennemført for Søn- og Helligdages Formiddag; ifølge Lov Nr. 134 af 22. April 1904 § 2 b. ere Apoteker nemlig uden Begrænsning undtagne fra Helligdagslovgivningens Forbudsregler.

Til § 2.

Ved den her foreslaede Adgang til paa visse Dage — foruden Fredag og Lørdag i hver Uge (jfr. § 1, 1. Stk.) — at holde aabent udover Kl. 8 Aften, vil man formentlig paa fyldestgørende Maade have imødekommet de Handlendes saa vel som det købende Publikums Krav paa en Forlængelse af Forretningstiden i særligt travle Perioder, hvor Ekspeditionen af Kunderne ikke kan forventes tilendebragt inden Kl. 8 Aften.

Til § 3.

Den her optagne Forskrift om Adgang til Siddepladser for det betjenende Personale i Butikker m. v. er begrundet i Erkendelse af, at der ved Lovgivningen saa vidt muligt bør ydes Arbejderne Beskyttelse imod enhver Udnyttelse af deres Arbejdskraft, som vilde kunne virke nedbrydende paa deres Sundhed. Fra lægelig Side er det gentagende bleven hævdet, at den staaende Stilling, til hvilken det betjenende Personale efter Skik og Brug hidtil er henvist, maa antages i ikke faa Tilfælde at kunne paavises som den egentlige Aarsag til forskellige fysiske Lidelser, for hvilke man tidligere har savnet fyldest-